

Chương 21

Hóa Ra Hạnh Phúc Giản Đơn Như Thế

Buổi sáng đến công ty về mặt Trương Đình có chút quái lạ, cô nàng đưa tay đỡ hông đứng trước tủ tài liệu đợi tôi. Không ngoài dự liệu, tôi biết ngay mình sẽ không thoát khỏi những màn “tra khảo” của cô nàng.

“Sao rồi, bà chị, trông có vẻ mệt mỏi nhỉ?” Tôi giả vờ không chú ý đến vẻ hung phấn của cô nàng, cứ thế đi thẳng đến chỗ ngồi của mình rồi đặt túi lên bàn.

Trương Đình cười về “đừng có đánh trống lảng thế, khiến tôi cảm thấy sờn tóc gáy”. Cô nàng nói với giọng nham hiểm: “Tú Nghiên, cậu thực sự quá coi thường bạn bè rồi, có bạn trai mà không nói một tiếng, còn không mau khai hết ra?”

Tôi giả vờ kinh ngạc. “Vậy sao? Sao cậu lại không biết?”

Trương Đình thất vọng, gờ nắm đấm về phía tôi. “Đến tớ mà cậu cũng giấu, Uông công chúng ta là đồng nghiệp bao nhiêu năm nay!”

Tôi cười hi hi. “Đâu có, chuyện này còn chưa chắc chắn mà.”

Ánh mắt cô nàng lập tức sáng lên. “Vậy là có thật hả? Ở đâu?”

Tôi bật máy tính, mở mấy văn bản cần xử lý ra, miệng tùy tiện ứng phó: “Anh ấy làm ở công ty khác. Cậu đừng hỏi nữa, đợi khi nào mọi chuyện chắc chắn tớ sẽ kể chi tiết cho cậu nghe, được chưa?”

Trương Đình là người thông minh, thấy thái độ của tôi lạnh nhạt liền biết tôi không muốn nói nhiều thì cũng không nói gì nữa, đúng lúc này có đồng nghiệp tới tìm cô ấy, chủ đề này tự nhiên cũng được dừng ở đây.

Tận sâu trong nội tâm, tôi cũng không thật sự muốn giấu giếm chuyện này, chỉ là Chung Tuấn Hải và tôi cùng làm ở một công ty nếu cứ bất chấp mà thừa nhận chuyện này thì không biết có bao nhiêu lời ra tiếng vào, quan trọng hơn là, bây giờ tôi đang ở trong tình thế khó xử, mặc dù anh ấy và Ôn Tịnh đã trở nên xa cách, nhưng tôi rất cuộc vẫn không muốn mang tiếng là cướp người yêu của người khác. Nhưng phải làm thế nào mới được coi là tốt nhất đây, trong lòng tôi thực sự không có đáp án.

Bưng cốc trà đến phòng nghỉ, vì có tâm sự nên tôi không khỏi lo lắng nhìn đông nhìn tây, đến tận khi khom lưng lấy nước nóng mới đột nhiên nhìn thấy đôi chân trần trên tấm thảm màu xanh lam. Ngạc nhiên ngẩng đầu, nhưng lại

nhìn thấy một đồng nghiệp người Trung Đông đang chấp tay hành lễ, nhắm mắt thành kính cầu nguyện. Cảnh tượng này xuất hiện ở một tòa nhà hiện đại rõ ràng khiến người ta cảm thấy rất kỳ lạ.

Nhưng tôi lại không cho rằng chuyện này có gì đáng buồn cười. Gương mặt anh ta chuyên chú và trầm mặc đã làm tôi rung động, khiến tôi chợt ý thức được rằng trên thế giới này vẫn tồn tại cái để chúng ta phải kiên trì và tuân thủ nghiêm ngặt.

Về lại chỗ ngồi, tôi không kịp được hỏi thăm Trương Đình. Trương Đình nói đó là một kỹ sư đến từ Iraq. Hôm qua, lúc nói chuyện cùng cô ấy, anh ta có nói đến tình hình của Iraq hiện giờ, đúng là khiến người ta phải thốn thốn.

Khi lên đường sang Trung Quốc, anh ta đã đi từ nhà ra sân bay, hành trình ngắn ngủi khoảng nửa tiếng đồng hồ nhưng thực tế lại phải đi mất bốn tiếng đồng hồ, trên đường cứ năm bước lại có một trạm kiểm tra, mười bước lại có một gác canh, còn phải nhiều lần xuất trình các loại giấy tờ khác nhau cho các nhóm binh sĩ, chỉ cần sơ sẩy một chút thì e rằng cái mạng cũng chẳng còn nữa. Theo như lời anh ta nói thì có rất nhiều người Iraq sau khi đi ra ngoài làm việc đã phải vĩnh biệt gia đình, thật sự quá thê lương.

Nghĩ lại bộ dạng vừa rồi của anh ta, dù tiền đồ có mong manh, xa vời như thế nhưng vẫn quyết không từ bỏ tín ngưỡng, niềm tin của mình, lại liên tưởng đến chúng tôi đang sống trong cảnh hòa bình, chỉ chăm chăm theo đuổi cuộc sống đầy đủ về vật chất, khi quay đầu lại luôn cảm khái sự hồn nhiên, chân chất đã chẳng còn. Rốt cuộc ai mới là người may mắn hơn?

Vì vụ thẩm tra nên tuần này Chung Tuấn Hải rất bận rộn, ban ngày thì cung cấp tài liệu, giải thích các vấn đề, buổi tối còn phải cùng đi ăn tiệc xã giao. Thịnh thoảng mới “hi” tôi một tiếng trên ST, sau đó lại không thấy bóng dáng đâu nữa.

Nhưng đến buổi tối, bất luận là ở đâu, anh cũng sẽ gọi điện thoại cho tôi nói chuyện vài câu. Có lúc, nếu đã quá muộn, anh sợ tôi đã ngủ thì sẽ gửi tin nhắn.

Nghe giọng nói của Chung Tuấn Hải thì dường như, anh đang rất mệt mỏi. Dù có là ai thì sau năm ngày tinh thần lúc nào cũng trong trạng thái căng thẳng cũng sẽ chẳng như rỗng như hồ được nữa.

“Đừng để mình mệt mỏi quá.” Tôi quan tâm dặn dò anh.

“Đợi khi nào hết bận, chúng ta cùng nhau đi du lịch nhé, được không?” Anh không ngần ngại thể hiện niềm khao khát.

Đương nhiên tôi đã nói: “Được.”

Ai ngờ anh chẳng hề nói chơi, đến thứ Sáu, tôi ăn cơm tối xong, đang ở trong phòng đọc sách thì có điện thoại của Chung Tuấn Hải gọi đến, rất vui vẻ nói với tôi rằng anh đã đặt hai vé tàu đi Tô Châu, sáng sớm mai sẽ xuất phát, đến tối Chủ nhật thì quay về.

“Anh đúng là bị điên rồi!” Tôi kinh ngạc kêu lên. Tôi còn chưa chuẩn bị gì mà.

“Đáng tiếc thời gian hơi gấp nên chúng ta chỉ có thể đi chơi gần một chút, đợi khi nào chúng ta đi nghỉ tuần trăng mật, nhất định anh sẽ đưa em đến Bali chơi.” Chung Tuấn Hải cứ thao thao bất tuyệt.

Tôi tính toán thời gian, thấy gấp gáp quá, muốn đập máy ngay lập tức để đi thu dọn hành lý.

“Haizz, đợi chút, lát nữa anh tới gặp em, chúng ta đi siêu thị mua ít đồ ăn, để mai đi đường còn có cái mà dùng.”

Tôi hậm hực vì giận mà không có chỗ phát tiết. “Anh nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi, siêu thị đóng cửa từ lâu rồi. Sao anh không thể nói với em sớm một chút chứ, có cần việc gì cũng phải nước đến chân mới nhảy vậy không?”

Chung Tuấn Hải cúi kính giải thích: “Anh vốn cũng cho rằng không kịp, nhưng không ngờ lại xong việc sớm hơn dự kiến, lúc đó anh mới chạy đi mua, hơn nữa cũng muốn cho em một sự bất ngờ.”

Nói xong, anh im lặng một lúc rồi lại dịu dàng nói: “Tú Nghiên, mấy ngày rồi không được gặp em, anh nhớ em chết đi được.”

Nghe anh nói câu này, trái tim tôi lập tức mềm đi. “Vậy anh đến đi, nhớ lái xe cẩn thận.”

Thấy tôi muộn như vậy rồi còn ra khỏi nhà, mẹ tôi há miệng định nói gì đó, cuối cùng lại rất thức thời không nói gì nữa.

Đợi tôi đi ra đến cửa, mẹ ở sau lưng tôi nói với theo: “Nhớ về sớm một chút nhé!”

Rốt cuộc thì bà vẫn không yên tâm mà, haizz!

Tôi ngồi vào xe của Chung Tuấn Hải, thấy trên gương mặt anh tràn ngập nét cười, tâm trạng rất tốt, dù sao thì một tuần không gặp, tôi cũng rất nhớ anh.

“Chúng ta sẽ đi đâu đây?”

Chung Tuấn Hải khởi động xe, dường như trong lòng đã có dự tính, liền nói: “Anh biết có một siêu thị bán hàng đến tận mười hai giờ đêm.”

Tôi biết anh đang nói đến siêu thị nào, nó nằm ở một quận phía bắc thành phố, cách trung tâm rất xa, xung quanh có rất nhiều biệt thự.

Tôi lắc đầu, nói: “Đi với anh, không chỉ da mặt dày hơn mà còn càng ngày càng điên. Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của em hoàn toàn bị đảo lộn rồi.”

Chung Tuấn Hải đắc ý, nói: “Có phải em cảm thấy ngày càng trẻ ra không?”

Tôi vui vẻ cười. “Nói anh béo, anh liền thừa nhận ngay được.”

Trong siêu thị quả nhiên đèn điện vẫn sáng trưng, mà khách khứa cũng không hề ít. Chúng tôi đi thẳng đến khu vực có quầy bán bánh ngọt và hoa quả Chung Tuấn Hải nhìn cái gì thấy thích liền cầm lên rồi ném vào xe đẩy, tôi tiện tay cầm lên, xem xét một hồi rồi lại trả về chỗ cũ.

“Trời, sao em có thể “quân phiệt” như thế chứ, còn giúp anh xét duyệt mấy thứ này nữa.” Chung Tuấn Hải liếc tôi.

Tôi cũng chẳng tỏ ra yếu thế. “Anh có biết suy nghĩ hay không thế? Lấy nhiều như vậy, mai cho anh cầm hết nhé?”

Anh giơ tay đầu hàng. “Được rồi, anh không chọn nữa, em tự giải quyết đi, đỡ lãng phí sức lực của anh.”

Tôi nhìn vào chiếc xe đẩy, cũng đã tương đối rồi, chỉ cần chọn thêm ít hoa quả nữa là được.

“Anh ở đây đợi em.” Tôi phát tay ra hiệu với Chung Tuấn Hải rồi chạy đến quầy hoa quả.

Tôi chọn mấy quả lê màu vàng nhạt, vừa để giải khát vừa ăn ngon.

Liếc thấy mấy quả cam ở bên cạnh cũng rất ngon mắt, quả nào quả nấy căng mọng mỡ màng, trong lòng tôi lại nhanh chóng tính toán xem hai người liệu có thể mang được bao nhiêu, có thể lấy thêm vài quả nữa không, hoàn toàn không để ý có một bóng người đã lặng lẽ xuất hiện bên cạnh tự lúc nào.

“Là... Tú Nghiên?” Giọng nói tôi từng khắc cốt ghi tâm ấy đột nhiên vang lên bên tai, vẫn trầm thấp như ngày nào, vô cùng ấm áp.

Tôi được một phen chấn động, bất ngờ quay người sang, sau đó toàn thân như hóa đá.

Người đó chính là Vệ Lê Quân. Tóc anh được chải gọn gàng ra sau đầu, cách ăn mặc thoát nhìn trông có vẻ tùy tiện nhưng lại vô cùng tinh tế, mỗi cử chỉ, hành động càng thêm chín chắn và trầm ổn. Vệ Lê Quân của ngày hôm nay chắc chắn là người có thể nắm mọi thứ trong lòng bàn tay.

Trong ánh mắt đang nhìn tôi chăm chú có ý cười và một tia cảm xúc mà tôi vĩnh viễn không bao giờ hiểu được.

Xa cách ba năm, tôi mới phát hiện đến khi gặp lại anh ấy, trái tim tôi vẫn loạn nhịp, chân tay vẫn luống cuống như ngày nào.

Khi tôi ý thức được rằng mình phải phản ứng lại thì đầu lười lại như cứng đờ. “Chào... Tổng giám đốc Vệ!” Tôi vẫn dùng cách gọi như khi còn làm ở công ty cũ, trừ cách này ra thì tôi thực sự không biết phải xưng hô như thế nào. Thậm chí tôi còn không rõ lúc này về mặt tôi có được tự nhiên hay không.

Không biết từ lúc nào, Chung Tuấn Hải đã đi đến bên cạnh rồi nắm lấy tay tôi. Hơi ấm từ lòng bàn tay anh truyền tới khiến tôi dần khôi phục lại ý thức.

Vệ Lê Quân gật đầu, sau đó ánh mắt tự nhiên hướng sang Chung Tuấn Hải. “Đây là...”

Giọng nói trầm ổn của Chung Tuấn Hải truyền tới: “Tôi là bạn trai của Tú Nghiên.”

Trong mắt Vệ Lê Quân xẹt qua một tia sáng nhưng ngay sau đó liền biến mất nên tôi không nhìn rõ. Anh ấy mỉm cười gật đầu, rồi dường như nhớ ra chuyện gì, nói: “Ồ, hai người cứ từ từ đi mua đồ, tôi còn có việc nên xin đi trước.” Sau đó không đứng lại thêm nữa, anh ấy quay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng của Vệ Lê Quân, tôi bất giác tự hỏi, tôi... còn quan tâm tới anh ấy sao?

Anh ấy vẫn nho nhã như xưa, dáng vẻ nhẹ nhàng, ngay cả ánh mắt cũng không hề già đi.

“Rốt cuộc anh có từng thích em không?” Tôi đã từng từ bỏ hết tôn nghiêm của bản thân để đứng trước mặt Vệ Lê Quân, vừa khóc lóc thảm thiết vừa hỏi, nhưng cái nhận được chỉ là sự trầm mặc, dù là một câu phủ định mà anh ấy cũng tiếc rẻ không muốn cho tôi, để mặc tôi đau khổ. Đến hôm nay nghĩ lại, không biết anh ấy là người thiện lương hay tàn nhẫn nữa.

“Haizz!” Chung Tuấn Hải lắc lắc tay tôi.

Tôi kinh ngạc quay lại, thấy trên gương mặt anh là vẻ bất mãn.

“Anh ghen rồi.” Chung Tuấn Hải hùng hổ nói, sau đó nâng tay tôi lên. “Trái tim em vừa đập loạn không thể không chế được, có phải là vẫn còn tình cảm với anh ta không?”

Tôi chớp chớp mắt. “Nghe anh nói như vậy em mới thấy hình như đúng là còn có chuyện đó. Không được em phải đuổi theo anh ấy.”

Chung Tuấn Hải nghiêng răng, nói: “Em cứ thử xem!”

Thấy anh ấy thực sự căng thẳng, tôi mới nhào qua, véo véo hai gò má anh. “Được rồi, đúng là cái bình dấm chua mà.” Sau đó nghiêm túc giơ một bàn tay lên, nói với trời: “Tôi xin thề, trong lòng Tần Tú Nghiên chỉ có một mình Chung Tuấn Hải.”

Lời buồn nôn như thế này lại có hiệu quả đặc biệt đối với những đôi tình nhân. Chung Tuấn Hải hoài nghi nhìn tôi rất lâu, cuối cùng nở một nụ cười xán lạn.

Rốt cuộc Vệ Lê Quân có yêu tôi hay không, tôi đã từng đau khổ suy nghĩ về vấn đề này, nhưng bây giờ, nó đã không còn quan trọng nữa. Nỗi đau buồn từng làm phiền tôi trong một khoảng thời gian rất dài đã như làn khói tiêu tan trong gió. Anh ấy, có lẽ vẫn là anh ấy của thuở ban đầu, còn tôi, đã không còn là tôi của ngày xưa nữa.

Thời khắc này, cuối cùng tôi cũng hoàn toàn được giải thoát khỏi quá khứ.

Trên có thiên đường, dưới có Tô Hàng.

Tản bộ nơi cổ thành ngàn năm tuổi Tô Châu, mặc dù trước mắt ngập tràn những con phố buôn bán, những tòa nhà cao tầng hiện đại, những đoàn người đông đúc, nhưng dù sao nơi này cũng từng thai nghén biết bao tao nhân mặc khách. Sự huy hoàng chói mắt ấy đã được lịch sử ngàn năm cóp nhặt rồi dần dần lắng xuống, tích lũy thành vẻ hoa mỹ như gấm vóc. Hòa mình vào đó, bên tai thỉnh thoảng lại có một giọng nói của người Giang Nam vang lên. Đi trên con đường cổ kính rợp bóng cây lại không tìm lòng được mà cảm thấy quyến luyến mãi không thôi. Tư Môn, cầu Ô Thước, Thái Giám Lộ, Thổ Kho Hạng... những cái tên mà chỉ nghe thôi đã đoán được bên trong đó ẩn chứa những điển cố lãng mạn và lâu đời như thế nào.

Buổi chiều ngày đầu tiên chúng tôi đi Châu Trang. Nghe nói tiểu trấn này còn mang những đặc trưng của vùng sông nước Giang Nam hơn trong thành phố. Nhưng đáng tiếc ở đây nhiều người quá. Những con người trong trấn đã mất đi sự chất phác, đơn thuần, đi đến đâu cũng có người đuổi theo bạn rồi hỏi: “Có muốn thuê thuyền không? Hai mươi lăm đồng một chiếc.” Nhưng dù sao những chuyện đó cũng chẳng gây trở ngại cho cuộc vui của chúng tôi.

Tôi mặc đồ thể thao, tóc buộc cao đuôi ngựa, đội mũ lưỡi trai, sau lưng đeo một chiếc ba lô không nặng lắm, mỗi bước chân đều nhẹ nhàng, nhanh nhẹn. Chung Tuấn Hải ở bên cạnh ngoài việc cao hơn tôi một chút, đeo chiếc ba lô to hơn chiếc ba lô của tôi một chút thì trang phục cũng chẳng khác tôi là mấy.

Chúng tôi hòa mình vào dòng du khách đang xuôi ngược, tâm trạng vui vẻ giống như thời trung học trốn học đi chơi. Đối với tôi chơi ở đâu cũng chẳng có gì khác, quan trọng là người đi bên cạnh mình là ai...

Có lẽ tâm trạng đang rất tốt, Chung Tuấn Hải lại bắt đầu giờ bản tính nghịch ngợm. Tôi cứ vừa ngắm nghĩa cảnh sắc vừa bước đi đến khi quay đầu lại thì đã không nhìn thấy bóng dáng anh đâu nữa, liền vội vàng quay lại tìm. Giữa biển người như thế này, nào có dễ dàng tìm thấy chứ, vậy nên tôi đành đứng ở một chỗ dễ nhìn thấy, lấy điện thoại ra gọi cho anh.

Đang đợi, bên tai tôi chợt có hơi thở nóng hôi phả đến, trong giọng nói của Chung Tuấn Hải thấp thoáng nét cười. “Người đẹp, đang gọi điện thoại cho ai vậy?”

Tôi nín thở, quay phắt lại, giờ tay định đánh Chung Tuấn Hải. Anh vừa cười lớn vừa nhanh nhẹn quay đầu bỏ chạy. Tôi cũng cất bước đuổi theo ở phía sau, đến tận khi không chạy nổi nữa mới dừng lại, hai tay chống lên đầu gối, miệng thở dốc, ném ánh mắt tức giận về phía Chung Tuấn Hải đứng cách đó năm mét cũng đang thở hổn hển.

“Nếu anh còn chạy nữa thì em sẽ tức giận thật đấy.” Tôi lớn tiếng cảnh cáo.

Trên gương mặt anh thoáng qua một nét cười tinh nghịch, trong mắt vẫn là sự lạnh lợi chưa biến mất, đáp: “Em phải hứa là không đánh anh nữa thì anh mới quay lại.”

Tôi dở khóc dở cười. “Buồn cười thật! Em đã đánh anh chưa?”

Cuối cùng, Chung Tuấn Hải cũng cười tươi đi đến, đợi đến khi tôi có thể với tới người anh thì bất ngờ duỗi tay ra cù anh một cái.

Chung Tuấn Hải né tránh, kêu ầm lên: “Tần Tú Nghiên, em chơi xấu!”

Tôi đắc ý vắn lại: “Đồ ngốc, em chỉ nói không đánh anh thôi chứ đâu có nói không cù anh?”

Chúng tôi cứ ồn ào, cứ cười như thế, cuối cùng Chung Tuấn Hải bất ngờ kéo tôi vào lòng, áp sát vào tôi, khẽ nói: “Tú Nghiên, hôm nay anh chưa hôn em, chúng ta cùng biểu diễn một nụ hôn dài nhé, thế nào?”

Tôi vừa muốn phản đối thì miệng đã bị Chung Tuấn Hải nhanh chóng chặn lại. Một cơn run rẩy lan từ lòng bàn chân đến tận trái tim, tôi không còn giãy giụa nữa mà dịu dàng phối hợp với anh. Trên một con phố xa lạ ở một thành phố xa lạ, tôi cùng Chung Tuấn Hải ôm hôn nồng nàn...

Ở bên Chung Tuấn Hải, tôi cảm thấy mình tràn đầy sức sống. Ngày thứ hai chúng tôi đi tham quan mấy điểm trong thành phố. Sau khi đến Hồ Khâu, Chuyết Chính Viên, Sư Tử Lâm, đến buổi chiều vẫn còn sức lực để leo núi Thiên Bình.

Núi Thiên Bình thực ra cũng không cao lắm, chỉ cao khoảng hai trăm mét so với mực nước biển, cùng lắm chỉ được coi là một ngọn núi nhỏ. Nhưng rốt cuộc thể lực của tôi cũng không còn, leo đến lưng chừng núi thì chỉ muốn nghỉ, mặc cho Chung Tuấn Hải thúc giục, tôi cũng nhất định không đi tiếp dù chỉ nửa bước.

“Chỉ còn mấy bước chân nữa là đến rồi, cố gắng một chút nữa thôi.” Chung Tuấn Hải không ngừng thuyết phục tôi.

“Hay là anh công em?” Tôi bắt đầu ăn vạ.

“Anh biết ngay em là kẻ lười biếng mà” Chung Tuấn Hải bắt đắc dĩ lau bàu, sau đó đi đến trước mặt tôi, quay lưng lại, hơi khom người xuống, lớn tiếng nói: “Lên đi!”

Tôi vui vẻ. “Có được không vậy? Đừng có mà đê cả người lẫn ngựa cùng lăn xuống dưới kia thành cục bột luôn đấy!”

“Em có muốn anh công nữa không đây, nếu em còn không lên là anh đứng dậy đấy!”

Tôi vội vàng trèo lên lưng anh, có cơ hội để tiết kiệm sức lực thì lẽ nào lại bỏ lỡ.

Anh vững vàng đứng dậy rồi bắt đầu đi tiếp.

“Nhìn anh có vẻ yếu ớt nhưng không ngờ cũng khỏe đấy chứ nhỉ?” Người tôi nhẹ nhõm, miệng càng không biết mệt mỏi.

“Anh thường xuyên tập thể dục, đâu có như em, cả ngày ngồi trong văn phòng, chẳng chịu vận động gì cả.”

Leo được một đoạn, Chung Tuấn Hải thở hỏn hển, nói: “Sao em lại nặng thế này chứ, lần sau đi tập thể dục, anh nhất định phải đưa em đi cùng, em mà béo quá là anh không thích nữa.”

Tôi khẽ cốc vào đầu anh một cái, la âm lên: “Anh to gan thật đấy, dám chê em béo!”

Chung Tuấn Hải cũng gào lên: “Em đừng có mà thừa cơ hãm hại người khác như thế chứ!”

Thình thoảng lại có một du khách liếc nhìn chúng tôi, còn có đứa trẻ cứ chạy tới chạy lui nhìn tôi rồi nhe răng cười, cuối cùng tôi cũng cảm thấy hơi xấu hổ, liền vỗ vỗ vào vai Chung Tuấn Hải, nói: “Này, thả em xuống đi, người ta cứ nhìn em...”

Chung Tuấn Hải cười giảo hoạt. “Không thả, cứ để cho người ta nhìn, có người lớn thế này rồi còn đòi công.”

Không những không thả, anh còn nhắm thẳng đến chỗ đông người mà đi, sau đó đắc ý nói: “Để xem em có xấu hổ không?”

Tôi vùi đầu vào cổ Chung Tuấn Hải để giấu gương mặt mình, cười ha ha. “Người ta không nhìn thấy em, không nhìn thấy em...”

“Em mau buông ra, buồn quá!”

Tôi nằm trên lưng Chung Tuấn Hải, nụ cười làm tiêu tan hết những mệt mỏi. Tôi chợt phát hiện, hóa ra hạnh phúc giản đơn như thế này...